

Arrest

nr. 69 387 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juli 2011, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TOP, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Turkse nationaliteit, vraagt op 22 juli 2005 bij de Belgische ambassade te Ankara te Ankara een visum kort verblijf aan om haar familie in België te bezoeken. Op 28 juli 2005 verkrijgt zij dit visum.

Op 19 augustus 2005 verkrijgt verzoekster een aankomstverklaring te Lokeren, haar verblijf wordt toegestaan tot 13 september 2005.

Op 6 september 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 december 2007 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 24 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 december 2009 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 1 juni 2010 wordt aan verzoekster meegedeeld dat zij, onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B, gemachtigd zal worden tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekster wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf, namelijk tot 13 juli 2011 + 30 dagen. In de instructie aan de burgemeester wordt vermeld dat verzoekster minstens 3 maanden voor het verstrijken van haar tijdelijke verblijfsmachtiging een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling dient over te maken evenals een recent arbeidscontract.

Op 28 juli 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende mee: *“Betrokkene werkt niet meer sedert januari van dit jaar. Zij kan dan ook géén nieuwe arbeidskaart B voorleggen. Zij heeft enkel 4 maanden gewerkt in 2010 en beweert vanaf januari 2011 over géén enkel inkomen te beschikken. Er is wel op 28/07/2011 een werkgever om een inlichtingenbulletin geweest om een nieuwe arbeidskaart B aan te vragen (Turkse bakkerij in Lokeren). Deze werkgever beloofde van haar een arbeidskaart B is toegekend.”*

Op 29 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN genomen op datum van 29 juli 2011

Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde C.Z. geboren te S. op 01.01.1989, onderdaan van Turkije, verblijvende te (...)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van artikel 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging verkreeg op basis van een geldige arbeidskaart B (VGB 280977) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7 oktober 2009 (B.S. 14 oktober 2009).

Overwegende dat in onze instructies 14 juli 2010 een geldige arbeidskaart B met bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling, en een recent arbeidscontract als voorwaarden werden gesteld voor een verdere verlenging van het verblijf.

Overwegende dat geen nieuwe, geldige arbeidskaart B noch bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling kunnen overgelegd worden. Betrokkene levert bewijs van tewerkstelling tot en met december 2010. De voorgelegde loonfiches zijn dus niet recent. Daarenboven blijkt uit nazicht van de DIMONA-databank dat betrokkene sinds 24 december 2010 niet meer tewerkgesteld is. Betrokkene voldoet dan ook aan geen van de voornoemde voorwaarden.

Overwegende dat volgens artikel 13§3 tweede lid van de wet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven "indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden".

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovaakse, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen dertig dagen.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij voert een exceptie van onontvankelijkheid aan. Zij stelt dat verzoekster geen belang heeft bij het beroep omdat het een herhaald bevel betreft, aangezien aan verzoekster al op 5 december 2007 een bevel werd gegeven.

Het bestreden bevel is gegeven nadat verzoekster op 14 juli 2010 werd gemachtigd tot een voorlopig verblijf en verzoekster heeft dus een tijdelijk legaal verblijf gehad. Het *in casu* bestreden beslissing bevel vermeldt uitdrukkelijk dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden en verwijst naar artikel 13, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit bevel kan niet beschouwd worden als een herhaald bevel.

De exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Inbreuk op art. 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, juncto het koninklijk besluit houdende bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd 7 oktober 2009 (B.S. 14 oktober 2009)

Verzoeksters nieuwe werkgever, BVBA N., met zetel te (...), heeft op 28/07/2011, bijgevolg binnen de termijn waarbinnen verzoekster beschikte om de A-kaart van verzoekster te verlengen, een aanvraag tot arbeidsvergunning ingediend.

Aangezien nog geen beslissing is geveld omtrent de aanvraag tot arbeidsvergunning – en er dus ook nog geen nieuwe arbeidskaart B voorhanden is – verkeerde verzoekster, buiten haar wil, in de onmogelijkheid om tijdig een nieuwe arbeidskaart over te leggen.

Aangezien er een reële kans bestaat dat een arbeidsvergunning zal worden afgeleverd, diende tegenpartij minstens de uitkomst van de aanvraag van de arbeidsvergunning – en dus ook de arbeidskaart – af te wachten.

De Bijlage 13 dient dan ook vernietigd, minstens geschorst te worden in afwachting van een beslissing inzake de arbeidsvergunning, temeer daar de (toekomstige) werkgever van verzoekster een arbeidsvergunning had aangevraagd vóór het verstrijken van haar tijdelijk verblijf.”

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster reeds op 14 juli 2010, kennisname op 26 juli 2010, in kennis werd gesteld van haar verlengingsvoorwaarden voor haar tijdelijk verblijf. Zij diende minstens 3 maanden vóór het verstrijken van haar tijdelijke verblijfsmachtiging een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling over te maken evenals een recent arbeidscontract. De verwerende partij wijst erop dat haar verblijfsrecht eindigde op 12 augustus 2011 zodat zij ten laatste op 12 mei 2011 de nodige stavingsstukken diende over te leggen. De loutere vaststelling dat verzoekster deze voorwaarden niet, minstens niet tijdig, heeft nageleefd, is reeds voldoende om haar machtiging tot verblijf niet te verlengen. Bovendien maakt verzoekster volgens de verwerende partij de voorgehouden schendingen geenszins aannemelijk. Zij beperkt zich tot de stelling dat het bevel moet opgeschort worden tot wanneer een beslissing is genomen inzake de arbeidsvergunning. Deze stelling mist echter volgens de verwerende partij juridische grondslag.

3.1.3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“(…)

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° (...);

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° (...).

(...)"

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 14 juli 2010 in kennis werd gesteld van het feit dat haar verblijf voor één jaar werd toegestaan en dat zij minstens drie maanden voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning een arbeids- of beroepskaart diende voor te leggen en het bewijs diende te leveren van effectieve en recente tewerkstelling.

Op 28 juli 2011 laat de stad Lokeren aan de verwerende partij weten dat verzoekster een verlenging van haar tijdelijk verblijf heeft aangevraagd. Verzoekster bracht toen een oud arbeidscontract van 3 november 2010, een kopie van haar Turks paspoort en loonbrieven van september, oktober, november en december 2010 bij.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken het volgende geoordeeld: *“Overwegende dat geen nieuwe, geldige arbeidskaart B noch bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling kunnen overgelegd worden. Betrokkene levert bewijs van tewerkstelling tot en met december 2010. De voorgelegde loonfiches zijn dus niet recent. Daarenboven blijkt uit nazicht van de DIMONA-databank dat betrokkene sinds 24 december 2010 niet meer tewerkgesteld is. Betrokkene voldoet dan ook aan geen van de voornoemde voorwaarden.”*

Overeenkomstig artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet kan aan verzoekster bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten indien zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Op 14 juli 2010 werd aan verzoekster meegedeeld wat deze voorwaarden zijn. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan deze voorwaarden en wordt daarom toepassing gemaakt van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur geen arbeids- of beroepskaart heeft voorgelegd en niet het bewijs leverde van effectieve en recente tewerkstelling, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris op correcte wijze heeft geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarden die gesteld waren aan verzoeksters verblijf en op correcte wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

De schending van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoekster voert nog aan dat haar huidige werkgever op 28 juli 2011 en dus binnen de termijn waarbinnen de verwerende partij beschikte om het verblijf van verzoekster te verlengen, een aanvraag tot arbeidsvergunning heeft ingediend. Verzoekster stelt verder dat zij, aangezien er nog geen beslissing is geveld omtrent de aanvraag tot arbeidsvergunning - buiten haar wil - in de onmogelijkheid was om tijdig een nieuwe arbeidskaart over te leggen. Verzoekster meent dus dat aangezien er een reële kans bestaat dat een arbeidsvergunning zal worden afgeleverd, de verwerende partij minstens de uitkomst van de aanvraag van de arbeidsvergunning en dus ook de arbeidskaart diende af te wachten.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster niet betwist dat zij geen arbeids- of beroepskaart heeft voorgelegd en niet het bewijs leverde van effectieve en recente tewerkstelling. Daargelaten de vaststelling dat verzoekster heeft nagelaten enig stuk als bewijs van deze loutere bewering aan verwerende partij over te maken en het dus niet aan de verwerende partij kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan zij op het ogenblik van het nemen van de beslissing geen weet had, doet deze bewering geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar de advocaat van verzoekster ter zitting van 25 oktober 2011 een arbeidsvergunning neerlegt die aan verzoeksters nieuwe werkgever werd afgeleverd op 13 september 2011, herhaalt de Raad dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing geen rekening kan houden met gegevens waarvan zij geen weet had, laat staan met elementen van latere datum die op dat moment nog niet hadden plaatsgevonden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in

functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekster dit artikel niet dienstig kan aanvoeren aangezien het handelt over de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden en de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft aangezien verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Verzoekster zet ook niet met concrete gegevens uiteen in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (B.S. 14 oktober 2009), wijst de Raad er op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster verwijst in zeer algemene bewoordingen naar het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 zonder te preciseren welk artikel werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk onderdeel van het middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het evenredigheidsbeginsel

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel;

Dat het onevenredig zou zijn dat verzoekster die bewezen heeft dat zij voldoet aan de voorwaarden van ‘lokale verankering’ in België en die tevens onmiddellijk aan de slag kan, het grondgebied zou moeten verlaten.

Verzoekster heeft nog voor het verstrijken van haar verblijfsduur (met veel moeite) een nieuwe job gevonden.

In tegenstelling tot velen, heeft zij niet in het zwart gewerkt, maar haar moeilijke zoektocht naar een officiële werkplek verdergezet.

Haar nieuwe werkgever (N. BVBA) heeft nog vóór het verstrijken van de verblijfsduur van verzoekster (op 12/08/2011) een arbeidsvergunning ingediend (toegekomen op het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie op 28/07/2011).

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden, minstens geschorst in afwachting van een beslissing inzake toekenning van de arbeidskaart/arbeidsvergunning.”

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat het bezwaarlijk onevenredig is verzoekster haar verblijf niet te verlengen gelet op het feit dat zij de haar nochtans duidelijk gecommuniceerde voorwaarden tot verlenging niet heeft nageleefd. Verzoekster kan moeilijk ontkennen geen bewijzen te kunnen voorleggen van recente tewerkstelling of volhouden dat de gestelde voorwaarden tot verlenging van de machtiging tot verblijf kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft toepassing gemaakt van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet en motiveert in de bestreden beslissing op omstandige wijze hoe hij hiertoe gekomen is. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. De omstandigheid dat haar nieuwe werkgever nog voor het verstrijken van de verblijfsduur van verzoeksters verblijf een arbeidsvergunning heeft aangevraagd

maakt evenmin een schending uit van het redelijkheidsbeginsel vermits duidelijk aan verzoekster werd gecommuniceerd dat haar een verblijf voor één jaar werd toegestaan en dat zij minstens drie maanden voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning een arbeids- of beroepskaart diende voor te leggen en het bewijs diende te leveren van effectieve en recente tewerkstelling. Verzoeksters nieuwe werkgever deed pas op 12 augustus 2011 een aanvraag voor arbeidsvergunning zodat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Gelet op voorgaande analyse en de analyse van het voorgaande middel blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET